הסתת

יפן

פעם חי סתת שכל יום הלך לסלע גדול בצד ההר והביא גושי אבן, שמהם עשה לבנים לבניה או מצבות לבתי קברות. הוא היה בעל מקצוע טוב והיו לו לקוחות רבים. הרבה זמן הוא היה מרוצה מחייו ומעבודתו ולא רצה שום דבר מעבר למה שהיה לו.
בתוך ההר חיה רוח ידידותית שרק מדי פעם הראתה את עצמה לבני-אדם ועזרה להם בצורות שונות להתעשר ולחיות באושר. אך הסתת מעולם לא ראה את הרוח וכשסיפרו לו עליה רק נענע בראשו ולא האמין בכך. אך הגיע זמן שבו היה צריך לשנות את דעתו.
יום אחד הסתת הביא אבן מצבה לביתו של אדם עשיר וראה שם הרבה דברים יקרים ויפים. פתאום הוא הרגיש שעבודתו קשה עליו ואמר לעצמו "אילו רק הייתי אדם עשיר ויכולתי לישון במיטה רכה, עם וילונות משי וציציות זהובות, כמה מאושר הייתי יכול להיות."
ואז שמע קול שענה "שמעתי את משאלתך ותהיה אדם עשיר."
הסתת הביט סביב אך לא ראה איש. הוא חשב שחלם בהקיץ, אסף את כליו והלך הביתה, כי לא רצה לעבוד יותר באותו יום. אך כשהגיע לביתו נעמד מופתע. במקום בקתת עץ שלו עמד ארמון נהדר, מלא רהיטים יפים והמפוארת ביותר הייתה המיטה, בדיוק כפי שהוא דמיין אותה לעצמו קודם. הוא שמח מאוד ותוך זמן קצר הוא שכח את ביתו הישן.
התחיל קיץ והשמש יקדה כל יום חזק יותר. יום אחד היה חם כל כך שהסתת יכול רק בקושי לנשום והחליט להישאר בביתו עד הערב. היה לו משעמם כי לא למד להשתעשע בעצמו, והוא רק הציץ אל הרחוב דרך הוילונות. בדיוק אז עברה ברחוב מרכבה קטנה, אותה משכו משרתים לבושים בגדים כחולים וכסופים. במרכבה ישב נסיך ששמשייה זהב הגנה על ראשו בפני קרני השמש.
"אך, אילו יכולתי להיות נסיך!" חשב הסתת כשהמרכבה נעלמה מאחורי פינת הבית "אילו הייתי נסיך ויכולתי לנסוע במרכבה כזו עם שמשיית זהב מעל ראשי. כמה מאושר הייתי יכול להיות."
ובין רגע הוא הפך לנסיך. לפני המרכבה שלו רכבו

אבירים ומשרתים לבושי ארגמן וזהב החזיקו שמשית זהב מעל ראשו, הכל כפי שרצה ודמיין לעצמו.
אך זה לא היה די. הוא הרגיש שכל יום פניו נראים שזופים יותר ויותר למרות השמשייה שמעל ראשו, ושהדשא שלפני ביתו נעשה שרוף למרות המים שמשקים אותו, והוא קרא בכעס "השמש חזקה ממני! אילו רק יכולתי להיות שמש!"
והקול ענה "שמעתי את משאלתך. תהיה לשמש."
הוא הפך לשמש והיה גאה מאוד בכוחו. הוא שלח את קרניו למעלה ולמטה, שרף את הדשאים ושדות והשחים פניהם של נסיכים ואנשים פשוטים. אך במשך הזמן כוחו הרב עייף אותו, כי לא היה לו דבר לעשות מלבד אותה הזריחה. שוב הרגיש אי-שביעות רצון וכשפעם ענן כיסה את פניו ולא יכול היה לראות את האדמה הוא זעק בכעס "איך יתכן הענן חזק ממני ועוצר את הקרניים שלי? אך אילו רק הייתי ענן, חזק מכל דבר אחר!"
ושוב רוח ההר ענתה "שמעתי את משאלתך. תהיה לענן."
וכעת הוא היה ענן וטס בשמיים בין השמש והאדמה. הוא תפס את קרני השמש ועצר אותם והשדות נעשו ירוקים יותר והפרחים פרחו מסביב. אך זה לא הספיק לו ובמשך ימים שלמים הוא שפך גשם על הארץ עד שהנהרות יצאו מגדותיהם ושדות האורז עמדו מוצפים במים. כפרים וערים נהרסו על ידי שטפונות, ורק סלע גדול שבצד ההר נשאר עומד יציב.
הענן הביט עליו בהתפעלות וקרא "האם הסלע חזק ממני? הו, אילו רק הייתי סלע כזה!"
ושוב רוח ההר ענתה "שמעתי את משאלתך. תהיה לסלע."
והוא הפך לסלע ענק בצד ההר והיה גאה בכוחו. לא חום, לא שמש ולא גשם יכלו להזיז אותו. "זה טוב יותר מכל!" אמר לעצמו. אך יום אחד שמע קול מוזר לרגליו. הוא הביט מטה לראות מה קורה שם וראה סתת שתוקע כלים בפנים הסלע. רעד גדול עבר בו וגוש סלע גדול נשבר ונפל לארץ. הוא קרא ביאוש "האם בן-אדם יכול להיות חזק מסלע? הו, אילו רק הייתי בן-אדם!"
והוא הפך לאדם, והמשיך לעבוד בזיעת אפיו במקצועו הישן. מיטתו הייתה קשה ואוכל מועט, אך הוא למד להיות מרוצה מעצמו ולא השתוקק להיות משהו או מישהו אחר. הוא לעולם לא ביקש דברים שלא יכול היה להשיג בעצמו ולא רצה להיות גדול או חזק יותר מאחרים. הוא היה מאושר בסוף ולא שמע יותר את קולה של רוח ההר.